

2. Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση αντιβαίνει στο άρθρο 72, παράγραφος 3, του κανονισμού 2017/1001, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο προέβη το ίδιο στην επί της ουσίας εξέταση του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο α', σε συνδυασμό με το άρθρο 4 του κανονισμού 207/2009. Το Γενικό Δικαστήριο δεν είναι καθ' ύλην αρμόδιο να προβεί σε μια τέτοια εξέταση αφ' ης στιγμής το τμήμα προσφυγών δεν έχει λάβει απόφαση ως προς τη δυνατότητα εφαρμογής του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο α', σε συνδυασμό με το άρθρο 4 του κανονισμού 207/2009, η οποία να υπόκειται, ως προς το περιεχόμενό της, σε έλεγχο νομιμότητας. Συνεπώς, η διενεργηθείσα εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου εξέταση επί της ουσίας συνιστά μη σύννομη μεταρρύθμιση της επίδικης αποφάσεως. Το Γενικό Δικαστήριο άσκησε στην πραγματικότητα τη σχετική κύρια αρμοδιότητα των τμημάτων προσφυγών (άρθρο 165, παράγραφος 1, άρθρο 66, παράγραφος 1, άρθρο 70, παράγραφος 1, του κανονισμού 2017/1001, στερώντας την παρανόμως και οριστικώς από αυτά.
3. Η «παράβαση του πεδίου εφαρμογής του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009», την οποία εξέτασε αυτεπαγγέλτως το Γενικό Δικαστήριο, παρά τα πρωτοδικώς υποβληθέντα από την προσφεύγουσα αιτήματα, συνιστά αθέμιτη καταστρατήγηση του κανόνα αρμοδιότητας τον οποίο θέσπισε ο νομοθέτης της Ένωσης με το άρθρο 72 του κανονισμού 2017/1001. Τούτο έχει ως συνέπεια την έλλειψη νομιμότητας της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως στο σύνολό της, δεδομένου ότι η απόφαση αυτή βασίζεται στο σύνολό της στην προεκτεθείσα παράβαση του δικαίου.
4. Η παράβαση, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, του άρθρου 72, παράγραφος 3, του κανονισμού 2017/1001 συνεπάγεται κατ' ανάγκην και άλλες παραβάσεις εις βάρος της αναιρεσείουσας, ήτοι (i) την οριστική στέρηση από το τμήμα προσφυγών των κύριων (άρθρο 165, παράγραφος 1, άρθρο 66, παράγραφος 1, άρθρο 70, παράγραφος 1, του κανονισμού 2017/1001) καθώς και των ειδικών (άρθρο 71, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, πρώτη διαζευκτική περίπτωση, του κανονισμού 2017/1001) αρμοδιοτήτων του περί ελέγχου και λήψης αποφάσεων, και (ii) την παραβίαση της ανεξαρτησίας των μελών του κατά την άσκηση της αρμοδιότητας αυτής (άρθρο 166, παράγραφος 7, του κανονισμού 2017/1001). Επιπλέον, οι παραβάσεις αυτές θίγουν παρανόμως την προβλεπόμενη από τον νομοθέτη της Ένωσης ειδική και πολυεπίπεδη έννομη προστασία της πρωτοδικώς προσφεύγουσας έναντι της αποφάσεως της εξετάστριας του EUIPO καθώς και έναντι της αποφάσεως του τμήματος προσφυγών (άρθρο 66, παράγραφος 1, άρθρο 165, παράγραφος 1, και αιτιολογική σκέψη 30 του κανονισμού 2017/1001· άρθρο 72 του κανονισμού 2017/1001).
5. Η αίτηση αναιρέσεως εγείρει «σημαντικό ζήτημα για την ενότητα, τη συνοχή ή την εξέλιξη του δικαίου της Ένωσης» κατά την έννοια του άρθρου 58α, παράγραφος 3, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, καθόσον η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ενέχει κίνδυνο να δημιουργήσει ανασφάλεια δικαίου ως προς ένα ζήτημα με ιδιαίτερη διαρθρωτική σημασία για το ειδικό σύστημα και τη «λογική της θεσμικής δομής» που έχει θεσπίσει ο νομοθέτης ο Ένωσης προκειμένου να διασφαλίσει την παροχή πλήρους, κατάλληλης και αποτελεσματικής έννομης προστασίας σε πολλαπλά επίπεδα έναντι των αποφάσεων του EUIPO. Λόγω του οριζώντιου χαρακτήρα και της συνταγματικής του φύσεως, το εν λόγω ζήτημα είναι σημαντικό για τον δικαστικό έλεγχο όλων των αποφάσεων των τμημάτων προσφυγών του EUIPO στον τομέα των σημάτων και σχεδίων ή υποδειγμάτων. Αφορά επίσης την έννομη προστασία έναντι των αποφάσεων όλων των οργανισμών της Ένωσης ως προς τις οποίες ο νομοθέτης της Ένωσης απαίτησε, ως «ειδική προϋπόθεση» κατά την έννοια του άρθρου 263, παράγραφος 5, ΣΛΕΕ, ειδικό, πλήρη και προηγούμενο έλεγχο από ανεξάρτητο τμήμα προσφυγών.

(¹) Κανονισμός (ΕΕ) 2017/1001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 2017, για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2017, L 154, σ. 1).

(²) Κανονισμός (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το κοινοτικό σήμα (Κωδικοποιημένη έκδοση) (ΕΕ 2009, L 78, σ. 1).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Cour de cassation (Γαλλία) στις 7 Απριλίου 2023 — Mutuelle assurance des travailleurs mutualistes (Matmut) κατά TN κ.λπ.

(Υπόθεση C-236/23, Matmut)

(2023/C 296/17)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Αιτούν δικαστήριο

Cour de cassation

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αναιρεσείουσα: Mutuelle assurance des travailleurs mutualistes (Matmut)

Αναιρεσίβλητοι: TN, Société MAAF assurances, Fonds de garantie des assurances obligatoires de dommages (FGAO), PQ

Προδικαστικό ερώτημα

Έχουν τα άρθρα 3 και 13 της οδηγίας 2009/103 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Σεπτεμβρίου 2009 ⁽¹⁾, την έννοια ότι αντιτίθενται στο να μπορεί να κηρυχθεί αντιτάξιμη η ακυρότητα της ασφαλιστικής σύμβασης αστικής ευθύνης αυτοκινήτου στον επιβάτη που υπήρξε θύμα του ατυχήματος, όταν ο ίδιος είναι επίσης ο αντισυμβαλλόμενος στη σύμβαση ασφάλισης που έχει προβεί σε σκόπιμη ψευδή δήλωση κατά τον χρόνο σύναψης της σύμβασης, στην οποία οφείλεται η ακυρότητά της;

⁽¹⁾ Οδηγία 2009/103/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Σεπτεμβρίου 2009, σχετικά με την ασφάλιση της αστικής ευθύνης που προκύπτει από την κυκλοφορία αυτοκινήτων οχημάτων και τον έλεγχο της υποχρέωσης προς ασφάλιση της ευθύνης αυτής (ΕΕ 2009, L 263, σ. 11).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Landgericht Duisburg (Γερμανία) στις
19 Απριλίου 2023 — OB κατά Mercedes-Benz Group AG

(Υπόθεση C-251/23, Mercedes-Benz Group)

(2023/C 296/18)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Landgericht Duisburg

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ενάγων: OB

Εναγόμενη: Mercedes-Benz Group AG

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Πληροί τις προδιαγραφές του ευρωπαϊκού δικαίου πετρελαιοκίνητο όχημα για το οποίο εφαρμόζεται το πρότυπο εκπομπών Euro 5, ανεξαρτήτως του αν στο σύστημα ελέγχου του είναι εγκατεστημένο κύκλωμα το οποίο εμπίπτει στην έννοια του συστήματος αναστολής κατά το άρθρο 3, σημείο 10, του κανονισμού 715/2007 ⁽¹⁾, αν, λόγω του τρόπου κατασκευής του οχήματος και των εγκατεστημένων στο σύστημα ελέγχου λειτουργιών, είναι εκ προοιμίου σαφές ότι, αφού θερμανθεί, ο κινητήρας εκλύει στο «μείγμα» πλέον των 180 mg οξειδίων του αζώτου ανά χιλιόμετρο, ακόμα και αν υποβάλλεται σε δοκιμαστική λειτουργία σύμφωνα με τον NEDC σε αυτή την κατάσταση;
- 2) Μπορεί ένα στοιχείο σχεδιασμού οχήματος το οποίο αισθάνεται τη θερμοκρασία, την ταχύτητα του οχήματος, τις στροφές του κινητήρα (RPM), τη σχέση μετάδοσης του κιβωτίου ταχυτήτων, την υποπίεση της πολλαπλής εισαγωγής ή οποιαδήποτε άλλη παράμετρο με στόχο, ανάλογα με το αποτέλεσμα του ελέγχου, την αυξομείωση των παραμέτρων της διαδικασίας καύσης στον κινητήρα, να μειώνει την αποτελεσματικότητα του συστήματος ελέγχου των εκπομπών κατά την έννοια του άρθρου 3, σημείο 10, του κανονισμού 715/2007 και, κατά συνέπεια, να αποτελεί σύστημα αναστολής κατά την έννοια του άρθρου 3, σημείο 10, του κανονισμού 715/2007 και στην περίπτωση που η βάσει του αποτελέσματος του ελέγχου αυξομείωση των παραμέτρων της διαδικασίας εσωτερικής καύσης που προκαλεί το στοιχείο σχεδιασμού αυξάνει μεν τις εκπομπές συγκεκριμένης επιβλαβούς ουσίας, όπως οξείδια του αζώτου, ταυτόχρονα όμως μειώνει κατά τον ίδιο τρόπο τις εκπομπές μίας ή περισσότερων άλλων επιβλαβών ουσιών, όπως σωματίδια, υδρογονάνθρακες, μονοξείδιο του άνθρακα και/ή διοξείδιο του άνθρακα;
- 3) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο δεύτερο ερώτημα: υπό ποιες προϋποθέσεις το στοιχείο σχεδιασμού συνιστά, στην περίπτωση αυτή, σύστημα αναστολής κατά την έννοια του άρθρου 3, σημείο 10, του κανονισμού 715/2007;